

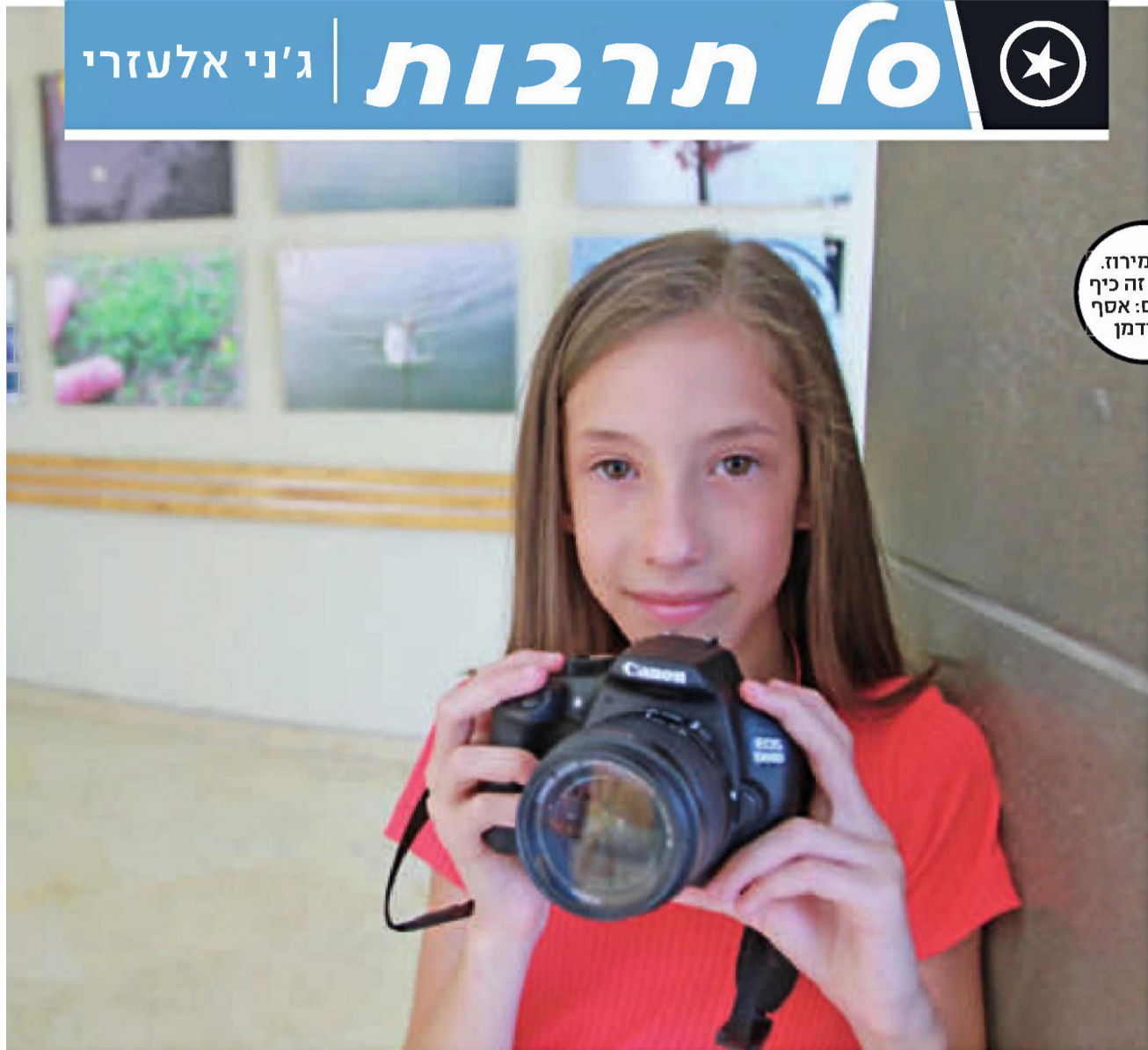
18.62x21.74	1/3	עמוד 1	ידיעות השרון - הרצליה	07/2018	64342337-2
בית חולים לוינשטיין - 2119					

תמונת ניצחון

« בני נוער שאושפזו בבית לוינשטיין השתתפו בחוג צילום ייחודי • את עבודותיהם הם מציגים בתערוכה מרגשת • רוני מירוז בת ה-11 מהרצליה: "נהייתי מאוד בחוג. הצילום עושה טוב לילדים" • ג'ני אלעזרי | 44

18.16x32.56	2/3	עמוד 44	ידיעות השרון-הרצליה	07/2018	64342296-6
בית חולים לוינשטיין - 2119					

רוני מירוז.
צילום זה כיף
| צילום: אסף
פרידמן

ג'ני אלעזרי | **סו** תרבות

תמונה אופטימית

מדי שבוע, בסיום יום מתיש של טיפולים אינטנסיביים, הגיעו 55 ילדים ובני נוער לחוג צילום ייחודי, שנפתח בבית לוינשטיין שבו הם אושפזו • הם צילמו במוסד הרפואי ובפארק רעננה הסמוך, ואת עבודותיהם המרהיבות הם מציגים בתערוכה "מתחת לאף" במשכן למוזיקה ואומנויות בעיר • רוני מירוז בת ה-11 מהרצליה: "נהייתי מאוד בחוג. זה גרם לי להרגיש טוב"

"סאסא סטון קו אור". מטרתו אינה רק להסב הנאה אלא גם להעצים את המשתתפים בו. "רצינו לספק לילדים דרך ביטוי חלופית", אומר הצלם דרור כץ, אוצר התערוכה והמורה לצילום של החוג, עם דורון כורש. "צוות בית הספר במרכז החינוכי-שיקומי בחר בצילום כמתאים לתלמידים שהיכולת שלהם נפגעה", אומרת אתי לייכט, מנהלת המרכז החינוכי-שיקומי בלוינשטיין. "הח" וויה האישית שעובר כל תלמיד בתהליך העבודה מעצימה ומחזקת, והיא עוד שלב בתהליך השיקום. התמונות ישמשו גם כמזכרת, וגם ככלי עבודה לצוות עם התלמידים במהלך תקופת האשפוז".

"הילדים עשו עבודה מדהימה", מספר כץ, שמלבד היותו צלם מקצועי, התמחה בשנים האחרונות בהעברת חוגי צילום בבתי חולים. "הצילום נתן להם הרבה כוח והבנה שהם יכולים לעשות הכל".

במות. עקב מצבה עברה רוני שלושה צנתורים. "הצילום עושה כיף וטוב לילדים, כי הם יכולים להחליט מה לעשות ומה לצלם", היא אומרת.

נעמה מירוז, אמה של רוני, מוסיפה: "חוג הצילום היה אי של שפיות בכל השיגעון של הטיפולים שרוני עברה. יתר הפעילות לווית בתקופת האשפוז נותנת תחושה של אוברדן שליטה. הכל קבוע ולא מאפשר בחירה. למשל, סדר היום בלוינשטיין, מתי רוני אוכלת, עוברת טיפולים או הולכת לחוגים. בצילום, שהוא חוג בחירה, רוני יכולה לבחור האם להשתתף, מה לצלם ואיך לצלם. הצילום העניק לה יכולת בחירה".

מתאים לילדים

חוג הצילום נפתח כחלק מהמסגרת השיקומית-חינוכית בבית החולים, בסיוע ארגון

באחת התמונות המוצגות במשכן למוזיקה ואומנויות ברעננה נראה עלה דקל ירוק, שנפרש כמניפה מפוארת. התמונה המרהיבה הזאת צולמה על ידי רוני מירוז בת ה-11 מהרצליה, במסגרת חוג הצילום הייחודי, שהתקיים השנה לראשונה בבית החולים לוינשטיין, למען הילדים המאושפזים במחלקת התוצרים של החוג מוצגים כעת בתערוכה "מתחת לאף", שכוללת 46 תמונות שצולמו על ידי בני הנוער.

מדוע דווקא "מתחת לאף"? כי 55 משתתפי החוג צילמו את מה שראו מתחת לאפם, בבית החולים ובפארק רעננה הסמוך, לשם הגיעו חלקם על כיסאות הגלגלים או בעזרת ההליכונים שלהם.

"נהייתי מאוד לצלם בחוג", מספרת רוני, שאושפזה בבית לוינשטיין בעקבות מום מולד בכלי הדם, שגרם לה לדימומים

23.15x33.16	3/3	45	עמוד	ידיעות השרון - הרצליה	07/2018	64342336-1
בית חולים לוינסטיין - 2119						

רוני מירוז: "הכי קשה היתה התחלת השיקום, כי אז עוד לא יכולתי ללכת והייתי על כיסא גלגלים, והייתי צריכה עזרה בכל פעולה. היה לי אז קשה לאכול ולשתות, בגלל הרעד בידיים שגרם לכל דבר ליפול ולהישפך"

ניתוחים, נעזרה במשך שנה ושמונה חודשים בכיסא גלגלים, והחל מינואר עברה תהליך שיקומי של שלושה חודשי אשפוז בבית לוינסטיין. שלוש תמונות שצילמה מוצגות כיום בתערוכה.

"לפני ההשתתפות בחוג רוני לא נחשפה לצילום", מספרת האם שולי. "היא נהנתה מאוד מהחוג. זה היה תהליך מרגש, הרבה מעבר לצילום. זאת היתה העצמה מצד המדריך, וההעצמה היא חלק נפשי - בלתי-נפרד מהשיקום. החוג עזר לפתח כישורים, שרוב הילדים לא נחשפו אליהם עד אז. הוא לימד אותם על בחירה, מה לבחור ולמה בוחרים משהו, ואיך להסתכל אחרת על הדברים. התרשמתי מאוד מהעבודה עם המדריך. בתערוכה מוצגים תוצרים נפלאים".

שתי הבנות, רוני ורוני, חזרו בינתיים הביתה. השתיים התלהבו כל כך מהחוג, עד שהן רוצות להמשיך ללמוד צילום. **מה מצבן כיום?**

שולי: "מאז האשפוז רוני עברה עוד ניתוח, וחזרה למסגרת וללימודים עם סיעת צמודה. כיום היא נמצאת במעקב של בית החולים לוינסטיין".

נעמה: "המצב של רוני כיום טוב, והיא חזרה ללמוד בבית הספר הנדיב בהרצליה. אחרי שנעזרה בכיסא גלגלים, ועברה להליכון, בהמשך לקביים ואז לסיוע עם מקלות נורדיים, כיום ההליכה שלה יציבה, אבל היא צריכה לעבור עוד צנתור, וכל צנתור כזה זורק אותה אחורנית. היא קיבלה אישור לחזור לריקוד באלט, שזה החיים שלה, וזה נתן לה מוטיבציה לכל אורך הדרך".

"אני עצמאית בתפקוד שלי", אומרת רוני. "עדיין יש לי סחרחורות, וקשה לי לכתוב, אבל יש לי סיעת שעוזרת לי בבית הספר, שגם לה קוראים רוני".

מה היה הכי קשה באשפוז?
רוני: "התחלת השיקום, כי אז עוד לא יכולתי ללכת והייתי על כיסא גלגלים, והייתי צריכה עזרה בכל פעולה. היה לי אז קשה לאכול ולשתות, בגלל הרעד בידיים שגרם לכל דבר ליפול ולהישפך".

מה עזר לך במהלך האשפוז?
רוני: "לראות את התוכנית שאני הכי אוהבת גלילאו, החברות שלי מהכיתה שהיו אתי בקשר, ביקרו אותי ושלחו לי ווטסאפים, וכך ידעתי שהן חושבות עליי, וגם זה שאני גרה קרוב ללוינסטיין, והמשפחה יכולה להיות אתי. גם עזר לי להיות עם חדרות, שאושפזה אתי והשתחררה אתי יחד והפכה לחברה טובה שלי".

"מה שעזר לרוני זה הנחישות והחברותיות שלה", מוסיפה אמה. "בשלב המוקדמים היא אמרה: 'אם אני מחליטה משהו אני משיגה אותו, לא מוותרת'. גם הצוות בלוינסטיין היה מדהים ועזר לה מאוד להתקדם. הם ידעו איך לעבוד עם ילדים".

רוני, מה את הכי אוהבת לעשות?
רוני: "לרקוד, לבשל, לאפות, לטייל ולצלם בטבע".

נעמה: "יש לרוני ספר מגדיר צמחים, כשהיא יוצאת לטבע, היא לוקחת אותו איתה וקוראת על הצמחים והפרחים שהיא רואה".

המלווה של הילד עזר לו ולחץ בעבורו על המצלמה, אחרי שהילד אמר מה הוא רוצה לצלם, ואיך לכוון את המצלמה. היה גם ילד שסבל מכוויות קשות מאוד והידיים שלו היו חבושות. הוא התקשה להחזיק את המצלמה, אבל בסופו של דבר הוא הצליח".

החוג התקיים פעם בשבוע, וכלל צילום מעשי בשטח וניתוח תיאורטי של תמונות. בכל פעם ניתנה לילדים משימה אחרת, כאשר המגבלה היחידה היתה איסור על צילום עצמי או של ילדים אחרים, לצורך שמירה על הפרטיות.

איך משימות קיבלו הילדים?
כץ: "נתתי להם תרגילים של הבעת רגשות דרך התמונות, למשל: שמחה, אבל בלי לצלם חיוך, כאב, עצב, הפתעה ועוד, וגם תרגילים של צילומים דרמטיים ושימוש בצבע. כל אחד לקח את זה למקום שלו, ודיבר בשפה הייחודית לו. כולנו רגילים לראות את העולם כמי ציאות אחת. דרך הצילום אפשר לראות את המציאות בצורה אחרת".

כץ מספר כי הילדים עברו תהליך העצמה. "הם התחילו את החוג בשעה ארבע, אחרי טיפולים ופעילויות, כשהם עייפים וחטרי כוח, ואז הגיעו לחוג ונעשים פעילים. ראיתי איך הם צומחים תוך כדי החוג, ומקבלים ביטחון עצמי. למשל, פגשתי ילד בן 13 שנפצע קשה בשתי רגליו לאחר שנפל מגובה רב ביום ההולדת שלו. אחרי שעה וחצי עם המצלמה מצב הרוח שלו השתנה. זה כיה גדול לראות את זה. הצילום זה כמו מריטציה. מתרכזים בדבר מסוים, וזה נותן לך אפשרות לצאת מהיומיום ולשכוח את המרגבלות".

ממשיכה לצלם

אחת המשתתפות בחוג היא רוני ענבר בת התשע, מקיבוץ עברון, שאושפזה בעקבות גידול ברגלה. הגידול התגלה לאחר שהחלה לצלוע. היא עברה שני

מאחר שאין מדובר בחוג צילום שגרתי, כץ ניצב בפני אתגרים לא פשוטים. "מבחינה פיזית הילדים לא היו בשיאם", הוא מסביר. "לחלקם היה קשה ללכת, להתכופף לעבר אובייקט הצילום או להחזיק מצלמה ביד. היו ילדים מרותקים לכיסא גלגלים, שלא יכלו להניע את הידיים, והשאלה היתה איך מגיעים למצב שילד כזה מצלם. מצאנו כל מיני פתרונות, למשל, הצבנו שולחן עם מצלמה או חצובה על הכיסא, כך שהילד יכול היה לצלם בעצמו. במקרה אחר,

התערוכה ברעננה. "הצילום זה כמו מדיטציה. מתרכזים בדבר מסוים, זה נותן לך אפשרות לצאת מהיומיום ולשכוח את המוגבלות" | צילום: דוברות בית לוינסטיין